

ΓΡΑΠΤΕΣ ΠΡΟΑΓΩΓΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

ΜΑΪΟΥ- ΙΟΥΝΙΟΥ 2013

Τάξη: Α ' Ενιαίου Λυκείου

Ύλη: Νέα Ελληνικά

Ημερομηνία: 16 / 05 / 2013

Αρ. σελίδων: 8

Ώρα εξέτασης: 07.30 π.μ

Χρόνος εξέτασης: 2.5 (δυόμιση) ώρες

ΟΔΗΓΙΕΣ

- Το εξεταστικό δοκίμιο αποτελείται από **8 (οκτώ) σελίδες** (συμπεριλαμβανομένης και της 1^{ης} σελίδας) και από **4 (τέσσερα) μέρη**.
- Να γράφετε **ΜΟΝΟ** με **ΜΠΛΕ** μελάνι.
- **ΟΛΕΣ οι απαντήσεις** σας να γραφούν πάνω σε **σφραγισμένο χαρτί με γραμμές**.
- **ΔΕΝ επιτρέπεται** η χρήση διορθωτικών υλικών.
- Να απαντήσετε σε **ΟΛΑ** τα ερωτήματα.

ΜΕΡΟΣ Α΄ : ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ (Μον. 20)

Να διαβαστεί το κείμενο και να απαντηθούν όλες οι ερωτήσεις που ακολουθούν:

Όχι, δεν μας καταλαβαίνετε, σεις οι άνθρωποι του χτες που πέρασε οριστικά, και μιας κοινωνίας που έπαψε να υπάρχει...», μου γράφει επώνυμα ένας, καθώς φαίνεται, στοχαστικός και ευαίσθητος νέος, γεμάτος πίκρα και απογοήτευση, οργή και απελπισία... σε μια πολυσέλιδη επιστολή, που ο δραματικός τόνος της με εντυπωσίασε. Θα προσπαθήσω να δώσω απάντηση απ' αυτήν εδώ τη θέση, για να τη διαβάσουν και άλλοι συνομήλικοί του. Ιδού πρώτα μερικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα:

«Εσείς αξιωθήκατε να ζήσετε τα νιάτα σας σε ένα φιλόξενο κόσμο. Εύκολες οι σχέσεις σας με τους οικείους, δεν σας χώριζαν βαθιές διαφορές στις σκέψεις και στις εκτιμήσεις. Εύκολες οι σπουδές σας, όποιος ήθελε να σπουδάσει έβρισκε ανοιχτή την πόρτα του πανεπιστημίου· πηγαίνετε να την ανοίξετε τώρα! Εύκολη στην ανάγκη, μια θεσούλα στο Δημόσιο, μικρός ο μισθός, αλλά σύνταξη ασφαλισμένη. Εύκολος και ο γάμος, μπορούσατε να υπολογίζετε σε μια σύντροφο της ζωής, που να είχε για σας στοργή ή τουλάχιστον ανοχή έως τα γεράματά σας. **Σήμερα όλα έγιναν δύσκολα, μαρτυρικά δύσκολα: και η συνεννόηση με το σπίτι; Χάσμα μεγάλο ανάμεσα στους γονείς και στα παιδιά και οι σπουδές; Ύστερα από το πάγκοινο γυμνάσιο στενεύει πολύ ο δρόμος, πολλοί οι κλητοί, λίγοι οι εκλεκτοί και ο βιοπορισμός; Ασφυκτικός ο συνωστισμός σε κάθε επάγγελμα και ο ευοίωνος γάμος; Απείρως περισσότερα είναι σήμερα τα διαζύγια, οι πλάγιοι δεσμοί, οι συμβατικές συμβιώσεις από τις ευτυχείς ενώσεις.**

Η γενιά σας μας κατηγορεί πως δεν παίρνουμε τίποτα στα σοβαρά. Πως δεν προσέχουμε, δεν τιμούμε, δεν σεβόμαστε τίποτα: ούτε θεσμούς, ούτε αρχές, ούτε καθιερωμένα πρόσωπα. Πως για όλα και όλους δείχνουμε αδιαφορία, και συχνά περιφρόνηση. Πως έχουμε γίνει πνεύματα αντιλογίας, αδύνατη μαζί μας λογική συζήτηση· όπλα μας το δόγμα, ο δόλιος συλλογισμός, η σοφιστεία, τακτική μας, η αναίδεια, ο σαρκασμός, το σκάνδαλο.

Αυτά ο επιστολογράφος μου. Του απαντώ εδώ.

... συγχαίρω, νέε μου, για το θάρρος και την παρρησία σου. Δεν μου κατοφνίζεται καθόλου να ακούω επικρίσεις για την υποκρισία και τις απερισκεψίες, για τις ανακολουθίες, τις προσδοκίες της γενιάς μου, ιδίως, όταν διατυπώνονται από νέους ανθρώπους που έχουν οξύ και αυστηρό κριτήριο στις εκτιμήσεις τους. Θα σου μιλήσω με ειλικρίνεια. Θα ήμουν απελπισμένος, αν έβλεπα στο γράμμα σου ότι είσαι ευχαριστημένος με τις συνθήκες της ζωής σου. Η στέρηση, η θλίψη, η οργή είναι ανέκαθεν οι κινητήριες δυνάμεις στη σκέψη, στα αισθήματα, στη βούληση των ανθρώπων.

Ο υποχωρητικός και ικανοποιημένος, ο διαλλακτικός και ευκολοσυμβίβαστος, αυτός που τα βρίσκει όλα γύρω του «καλά λίαν» ή σκύβει το κεφάλι και συνθηκολογεί με τη μοίρα του, δεν έχει φτερά στο πνεύμα, ούτε φλόγα στην καρδιά, έχει γεράσει. Ο νέος δεν καταθέτει ποτέ την εντολή που του έχει δοθεί: να ανανεώσει τις μορφές της ζωής, να επιχειρήσει εκείνα που οι προκάτοχοι του δεν καταπιάστηκαν ή τα άφησαν ατέλειωτα. Αν παραιτηθεί και αποσυρθεί, ο κόσμος θα γίνει φτωχότερος· από το βιβλίο του μέλλοντος θα λείπει μια σελίδα, και ποιος ξέρει; Μπορεί να ήταν η καλύτερη. Ο κόσμος υφίσταται πολύ πριν από την ώρα που πρωτάνοιξες τα μάτια σου. Έχει πίσω του μακράν ιστορία. Πάρε τη θέση σου στη γραμμή.

Ε.Π. Παπανούτσου (Διασκευασμένο)

Από τον ημερήσιο τύπο

Ερωτήσεις:

- A1.** Να αποδώσετε το περιεχόμενο του κειμένου με δικά σας λόγια σε 120 λέξεις περίπου. (Μον.8)
- A2.** Ποιες συμβουλές διατυπώνει ο συγγραφέας για τη στάση που πρέπει να έχουν οι νέοι στη σημερινή κοινωνία; (Μον.6)
- A3.** Να βρείτε και να γράψετε τα δομικά στοιχεία της δεύτερης παραγράφου του κειμένου. «Εσείς αξιωθήκατε ευτυχείς ενώσεις». (Μον. 6)

ΜΕΡΟΣ Β΄: ΓΛΩΣΣΑ

(Μονάδες 10)

- Β1.** Να γράψετε από ένα αντώνυμο για καθεμιά από τις πιο κάτω λέξεις, χωρίς να αλλάξετε το γραμματικό τύπο των λέξεων: (Μον. 3)
- α) επώνυμα β) ευοίωνος
- Β2.** Να γράψετε από ένα συνώνυμο για καθεμιά από τις πιο κάτω λέξεις, χωρίς να αλλάξετε το γραμματικό τύπο των λέξεων: (Μον. 3)
- α) αντιλογίας β) δόλιος
- Β3.** Να γράψετε ένα παράγωγο ουσιαστικό και ένα παράγωγο επίθετο για καθεμιά από τις πιο κάτω λέξεις: (Μον. 4)
- α) εντυπωσίασε β) προσέχουμε

ΜΕΡΟΣ Γ': ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΟΥ ΛΟΓΟΥ - ΕΚΘΕΣΗ

(Μον. 40)

Σήμερα όλα έγιναν δύσκολα, μαρτυρικά δύσκολα: και η συνεννόηση με το σπίτι; Χάσμα μεγάλο ανάμεσα στους γονείς και στα παιδιά...

Το Κεντρικό Μαθητικό Συμβούλιο του Σχολείου σας, διοργανώνει Συνέδριο με θέμα: «Σχέσεις ενηλίκων και εφήβων». Σε ομιλία σας στο συνέδριο αυτό, να αναπτύξετε τους λόγους που, κατά τη γνώμη σας, δυσκολεύουν την επικοινωνία μεταξύ των ενηλίκων και των εφήβων και έπειτα να εισηγηθείτε τρόπους με τους οποίους θα μπορούσε να βελτιωθεί η επικοινωνία μεταξύ τους.

(350 – 400 λέξεις)

ΜΕΡΟΣ Δ': ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ (Μον.30)

I. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ (Μον.22)

1. «Του νεκρού αδελφού», Δημοτικό Τραγούδι (απόσπασμα)

«Μάνα μου, κι ας τη δώσομε την Αρετή στα ξένα,
στα ξένα κει που περπατώ, στα ξένα που πηγαίνω,
αν πάμ' εμείς στην ξενιτιά, ξένοι να μην περνούμε.
-Φρόνιμος είσαι, Κωσταντή, μ' άσκημα απιλογήθης.
Κι α μόρτει, γιε μου, θάνατος, κι α μόρτει, γιε μου, αρρώστια,
κι αν τύχει πίκρα γή χαρά, ποιος πάει να μου τη φέρει;
-Βάλλω τον ουρανό κριτή και τους αγιούς μαρτύρους,
αν τύχει κι έρτει θάνατος, αν τύχει κι έρτει αρρώστια,
αν τύχει πίκρα γή χαρά, εγώ να σου τη φέρω».

Και σαν την επαντρέψανε την Αρετή στα ξένα,
κι εμπήκε χρόνος δίσεχτος και μήνες οργισμένοι
κι έπεσε το θανατικό, κι οι εννιά αδερφοί πεθάναν,
βρέθηκε η μάνα μοναχή σαν καλαμιά στον κάμπο.
Σ' όλα τα μνήματα έκλαιγε, σ' όλα μοιρολογιόταν,
στου Κωσταντίνου το μνημειό ανέσπα τα μαλλιά της.
«Ανάθεμά σε, Κωσταντή, και μυριανάθεμά σε,
οπού μου την εξόριζες την Αρετή στα ξένα!
το τάξιμο που μου 'ταξες, πότε θα μου το κάμεις;
Τον ουρανό 'βαλες κριτή και τους αγιούς μαρτύρους,
αν τύχει πίκρα γή χαρά, να πας να μου τη φέρεις».
Από το μυριανάθεμα και τη βαριά κατάρα,
η γης αναταράχτηκε κι ο Κωσταντής εβγήκε.

Ερωτήσεις:

- 1.1. Ποιος είναι ο ρόλος του όρκου στο ποίημα σύμφωνα με το πιο πάνω απόσπασμα; (Μον.3)
- 1.2. α) Να εντοπίσετε και να αναφέρετε δύο (2) χαρακτηριστικά των δημοτικών τραγουδιών, που φαίνονται στους πιο πάνω στίχους. (Μον.1)
- β) Να αναφέρετε σε ποια κατηγορία δημοτικών τραγουδιών ανήκει το τραγούδι «Του νεκρού αδελφού» και να δώσετε τον ορισμό της. (Μον.2)

2. «Λουκής Λάρας», Δ. Βικέλα (απόσπασμα)

[...] Εκ του κρυψώνος μας ηκούομεν έξω συχνάκις τας κραυγὰς των Τούρκων και οϊμωγάς των Χριστιανών, πότε μακράν και άλλοτε πλησίον. Την τελευταίαν μάλιστα νύκτα τους είχομεν πολύ, πολύ πλησίον, διότι διενυκτέρευσαν εις την οικίαν της γραίας, και ηκούομεν τας ομιλίας των και τας διηγήσεις των αισχρών κατορθωμάτων των.

Ο κύριος των Τούρκων σκοπός ήτο η ανακάλυψις των κρυπτομένων φυγάδων. Τους άνδρας εφόνευον, τα δε γυναικόπαιδα ηχμαλώτιζον μεταφέροντες την άγραν των εις την πόλιν. Τους χωρικούς δεν έβλαπτον συνήθως, εκτός δι' ύβρεων και ραβδισμών και λακτισμάτων και διά της καταναλώσεως των τροφίμων των. Δεν έμενον δε επί πολύ οι αυτοί Τούρκοι εις το χωρίον. Αφ' εσπέρας ήρχετο μία συμμορία, έτρωγον, έπινον εκοιμώντο, την δεν πρωίαν ήρχιζεν η έρευνα προς σφαγήν και αιχμαλωσίαν· ανεχώρουν οι πρώτοι με αιχμαλώτους και λάφυρα, και τους διεδέχετο νέα την εσπέραν συμμορία, και ούτως εφεξής. Ημείς δ' περιμένομεν να κορεσθώσι και να παύση η εξάντλησις της λείας την διαδοχήν του διωγμού, παρακαλούντες τον Θεόν να μη ανακαλυφθώμεν μέχρι τέλους.

Πώς να περιγράψω την αγωνίαν των ατελευτήτων εκείνων ημερών! Εφοβούμεθα να λαλήσωμεν μη ο ελάχιστος θόρυβος μας προδώση. Η Ανδριάνα έκλαιεν, έκλαιεν ακαταπαύστως, και λυγμοί ενίοτε εξέφευγον από του στήθους της· ο πατήρ μου επέβαλλε τότε σιωπήν.

- Θέλεις να μας καταδώσης; έλεγε

Και έκυπτεν η Ανδριάνα την κεφαλήν, και δεν ηκούετο ο θρήνος της. Επλησίαζεν η μήτηρ μου να την παρηγορήση.

-Μη μ' εγγίζεις και λερώνεσαι!

Δυστυχής νέα! Η μαύρη απελπισία της εντός του σκοτεινού και δυσώδους εκείνου καταφυγίου ήτο η φοβερωτέρα ένδειξις της τύχης, η οποία επερίμενε τας λοιπάς εκεί γυναίκας, εάν οι Τούρκοι μάς ανεκάλυπτον!

Την τελευταίαν νύκτα εξημερώθημεν με τον φόβον ότι δεν θα σωθώμεν από τας χείρας των. Η θύρα μόνη του σταύλου μάς εχώριζεν απ' αυτών.

Την αυγήν επανήλθεν εις την αυλήν η σιωπή, αλλ' εξηκολούθει εντός του χωρίου ο θόρυβος. Πόσον βραδέως αι ώραι παρήρχοντο! Θα επανέλθωσιν οι Τούρκοι πλησίον μας; Θα τους έχωμεν και την νύκτα πάλιν; Ησθανόμεθα πάντες ότι δεν ηδυνάμεθα να ανθέξωμεν πλειότερον.

Προς το εσπέρας τους ηκούσαμεν εις την αυλήν, ετοιμαζομένους προς αναχώρησιν, και ρατούμεν την αναπνοήν μας, περιμένοντες την ελπιζομένην απομάκρυνσίν των.

Εκεί, ακούομεν αίφνης, πλησίον της θύρας, βροντώδη Τούρκου φωνήν.

-Ας ίδωμεν πριν φύγωμεν, τι έχει εις αυτήν την αποθήκην.

Έκαμα τον σταυρόν μου. Κρύος ιδρώς με περιέχυσεν.

Η θύρα του σταύλου έτριξε και ηνοιχθη, και εις το άνοιγμά της είδα Τούρκου μορφήν φοβεράν.[...]

Ερωτήσεις:

2.1. Ποια ήταν η ψυχολογική κατάσταση των προσώπων του έργου κατά τον εγκλεισμό τους στο στάβλο; (Μον.4)

2.2. Να χαρακτηρίσετε τη συμπεριφορά της Ανδριάνας, μέσα από το πιο πάνω απόσπασμα, αλλά και μέσα από όλο το έργο. (Μον.4)

3. «Ελεύθεροι Πολιορκημένοι», Σχεδιάσμα Β' (απόσπασμα 2) , Δ. Σολωμού

Ο Απρίλης με τον Έρωτα χορεύουν και γελούνε,
Κι όσ' άνθια βγαίνουν και καρποί τόσ' άρματα σε κλειούνε.

Λευκό βουνάκι πρόβατα κινούμενο βελάζει,
Και μες στη θάλασσα βαθιά ξαναπετιέται πάλι,
Κι ολόλευκο εσύσμιξε με τ' ουρανού τα κάλλη.
Και μες στης λίμνης τα νερά, όπ' έφθασε μ' ασπούδα,
Έπαιξε με τον ίσκιο της γαλάζια πεταλούδα,
Που ευώδιασε τον ύπνο της μέσα στον άγριο κρίνο·
Το σκουληκάκι βρίσκεται σ' ώρα γλυκιά κι εκείνο.
Μάγεμα η φύσις κι όνειρο στην ομορφιά και χάρη,
Η μαύρη πέτρα ολόχρυση και το ξερό χορτάρι·
Με χίλιες βρύσες χύνεται, με χίλιες γλώσσες κραίνει·
Όποιος πεθάνει σήμερα χίλιες φορές πεθαίνει.

Τρέμ' η ψυχή και ξαστοχά γλυκά τον εαυτό της.

Ερωτήσεις:

- 3.1. α. Σε ποια λογοτεχνική σχολή ανήκει το πιο πάνω ποίημα; (Μον.1)
β. Να αναφέρετε δύο (2) επιδράσεις που δέχθηκε αυτή η σχολή. (Μον.1)
- 3.2. Πώς επιδρά η φύση στις ψυχές των πολιορκημένων Μεσολογγιτών, σύμφωνα με το πιο πάνω απόσπασμα; Να τεκμηριώσετε τον ισχυρισμό σας με στοιχεία από το ποίημα. (Μον.3)
- 3.3. Γιατί κατά τη γνώμη σας ο ποιητής ονομάζει τους πολιορκημένους ελεύθερους; Να τεκμηριώσετε την απάντησή σας. (Μον.3)

II. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ (Μον. 8)

Αλ. Παπαδιαμάντης, Αυτοβιογραφούμενος.

1. « Η Μαυρομαντηλού »

{...} Διά ποίον επενθηφόρει η Μαυρομαντηλού;

Διά τίνα άλλον ειμή διά τον Γιαννιόν τον εξάδελφόν μου;

Ίστατο μεταξύ των γιγαντιαίων ρευστών θάμνων, παρά την εσχατιάν του μεγαλοπρεπούς υγρού πεδίου, υψούσα την αιχμηράν, μόλις ορατήν κεφαλήν, μίαν σπιθαμήν υπέρ την λείαν επιφάνειαν. Ίστατο κι εφαινέτο προκαλούσα τον διαβάτην, τον τολμητίαν, όστις θα είχε το θράσος να την αψηφήσει.

Η Μαυρομαντ'λού! Η Μαυρομαντ'λού!

Οι γέροντες την ενθυμούντο από τριών γενεών τοιαύτην. Κανείς δεν την είδε ποτέ λευκόπεπλον.

Και από τους προπάππους των τοιαύτην την είχαν παραλάβει. Μαυρομαντ'λού, αιωνίως πενηφορούσαν.

Και διατί τάχα δεν θα επενθηφόρει δι' άλλον ειμή διά τον Γιαννιόν; Αλλά και διατί όχι διά τον Γιαννιόν αλλά δι' άλλον;

Ούτε αυτός ούτε εκείνη εγνώρισάν ποτε ευτυχίαν.

Όσον έρωτα είχεν απολαύσει ποτέ η Μαυρομαντ'λού, άλλον τόσον απέλαυσε και ο Γιαννιός ο εξάδελφός μου.

Κι εκείνη μεν, τίς οίδεν, εάν ποτε υπήρξε γυνή, πριν απολιθωθεί και γίνει πέτρα, αν ότε ήτο γυνή εγνώρισεν έρωτα· ο δε Γιαννιός ο εξάδελφός μου ουδ' έτρεφεν ελπίδα ν' απολιθωθεί τουλάχιστον και γίνει πέτρα.

Ατυχής Μαυρομαντ'λού! Ταλαίπωρε Γιαννιέ εξάδελφέ μου!{...}

{...} Λέγεται, αλλά τίς το πιστεύει; – και όμως αν ήτον αληθές! –ότι η Μαυρομαντ'λού υπήρξέ ποτε και αυτή γυνή και μήτηρ, μήτηρ επτά υιών· ότι και οι επτά υιοί της, έμπειροι ναυβάται, φθονηθέντες υπό της θαλασσίας Γοργόνας, επνίγησαν εις το πέλαγος· ότι ίλεως μοίρα, σπλαγχνισθείσα τον πόνον της μητρός, την μετεμόρφωσεν εις σκόπελον, και την εφύτευσεν εκεί, ου μακράν του αιγιαλού, μόλις ορθούσαν την κεραυνόβλητον κεφαλήν της, την οιονεί μελάμπεπλον, χαιρεκακούσαν μακρόθεν όταν βλέπει συμφοράς και πνιγμούς ανθρώπων εις το πέλαγος, προσδεχομένην ως ιλαστήριον θυσίαν τα τ' άραζόμενα υπό των κυμάτων ναυάγια, δροσίζουσαν τον πόνον της εκεί εις τον πόντον. Τοιαύτη η Μαυρομαντηλού.

Αγνοώ τι μοιραίον υπήρχε μεταξύ της Μαυρομαντηλούς και του Γιαννιού, του εξαδέλφου μου· αλλά πάντοτε αύτη, διαβαίνοντα πλησίον ή μακράν, τον εκάλει, τον εκάλει.

Φαίνεται ότι υπήρχε μυστηριώδης τις σύνδεσμος· αύτη ήτο η κατ' εξοχήν Μαυρομαντηλού· κι εκείνος εκ τρυφεράς ηλικίας ουδέν άλλο έβλεπε γύρω του ή μαύρας μαντήλας. {...}

Ερώτηση:

1.1. Να γράψετε δύο (2) ομοιότητες και δύο (2) διαφορές, μεταξύ του Γιαννιού και της Μαυρομαντηλούς, σύμφωνα με το πιο πάνω απόσπασμα, καθώς και μέσα από όλο το διήγημα. (Μον.4)

2. « Στο Χριστό στο Κάστρο »

«Καπετάν Στεφανή» είπεν ο ιερέυς, «τί λές, μ αυτόν τον καιρό μπορεί κανείς να πάη στο Κάστρο με βάρκα, από Στάβετε;»

«Από Στάβετε; Με τ' βάρκα; Στο Κάστρο;» ηκούσθη από της θύρας ως καινή τις πρωθύστερος και ανάστροφος ερωτηματική ηχώ.

Ήτο ο μαστρο-Πανάγος ο μαραγκός, με την κεφαλήν προέχουσαν εις το ανώφλιον, με την μίαν πλευρά οιονεί κολλημένην επί του παραστάτου.

Αλλ ο μπαρμπα-Στεφανής, μόλις ήκουσε την ερώτησιν του ιερέως, και χωρίς να σκεφθή πλέον του δευτερολέπτου, με την χονδρήν, ταχείαν κι εμπερδεμένην προφοράν του, ανέκραξε:

«Μπράβο, μπράβο! Ακούς, ακούς! Στο Κάστρο; μετά χαράς! Όρεξη να χης, όρεξη να χης, παπά!»

«Να άνθρωπος!» είπεν ο παπάς. «Έτσι σε θέλω, Στεφανή! Τί λές, είναι κίνδυνος;»

«Κίντυνος, λέει; Ντίπ καταντίπ, καθολ' ! Εγώ σας παίρνω απάνου μ' , παπά. Μοναχά πώς μπορεί να κρυώσετε, τίποτε άλλο. Θα ρθή κι η παπαδιά, θα ρθή κι άλλος κόσμος, πολύς κόσμος; Η βάρκα είναι μεγάλη, κατάλαβες, παίρνει κι τριάντα νομάτοι, κι σαράντα νομάτοι, κι μ ουλές τις κουμπχνιές σάς, με τα σεγίχ σας, με τα πράματά σας. Κι η φουρτούνα τώρα, κατάλαβες, όσο πάει κι πεφτ . Ταχιά θα χουμε καλωσύνη, μπονάτσα, κάλμα. Όλο κι καλωσνεύει, νά, τώρα καλωσύνεψε!»

Ως διά να ψεύση την διαβεβαίωσιν του γέροντος πορθμέως, οξύς συρριγμός παγερού βορρά ηκούσθη, σείων τα δένδρα του κήπου και τους ξυλοτοιχους του μαγειρείου επί του σκεπαστού εξώστου της οικίας, αι ύελοι δε και τα παράθυρα απήντησαν διά γοερού στεναγμού.

«Νά, ακούς; Καλωσύνεψε!» είπε καγχάζων θριαμβευτικώς ο μαστροΠανάγος.

«Σιωπά εσύ, δεν ξερ'ς εσύ» ανεκραξεν ο Στεφανής. «Εσύ ξερ'ς να πελεκάς στραβόξυλα και να καρφώνης μαδέρια. Αυτή είναι η στερνή δύναμη της φουρτούνας, είναι αέρας πού ψ'χομαχάει. Αύριο θα μαλακώσ ο καιρός, σάς λέω εγώ. Μπορεί να χουμε ακόμα και καμμία μικρή χιονιά, δε σας λέω, μα ημείς, από στάβει, ανάγκη δεν έχουμε».

«Και σαν τότε γυρίση στο μαϊστρο;» επέμεινεν ο μαραγκός.

«Κι χωρίς να τότε γυρίση στο μαϊστρο, εγώ σ λέω πώς απ την Κεχριά κι εκείθεν έχουμε θαλασσίτσα» είπε τριβών τας χείρας ο Στεφανής. «Αυτά είναι αποθαλασιές και δε λείπουν, κατάλαβες, κι ο κόρφος μπουκάρει ολοένα, κι ούλο στρίβει. Μα δε μας πειραζ ημάς αυτό. Εγώ σας παίρνω απάνω μ' , ο Στεφανής σας παίρνει απαν' τ !»

«Μπράβο, Στεφανή, τώρα μ έκαμες ν αποφασίσω. Ήπιες ρακί; Τράβα κι άλλο ένα» είπεν ο παπάς.

«Έχω πιεί πέντ εξ ως τώρα, έτσι να χω την ευχή σ , παπά ».

Ερώτηση:

2.1. Να γράψετε δύο (2) χαρακτηρισμούς για τον μπάρμπα-Στεφανή, δικαιολογώντας τους, σύμφωνα με το πιο πάνω απόσπασμα. (Μον.4)

ΤΕΛΟΣ

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ανδρέας Χριστοδουλίδης

